

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

Número 76

I Legislatura

Any 1986

Presidència
del Molt Il·lustre Sr. Antoni Cirerol i Thomàs

Sessió celebrada dia 6 de Novembre de l'any 1986
a les 17 hores

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.—Preguntes:

- 1.—R.G.E. núm. 1.718/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Nadal Aguirre, amb la formulació següent:
«Ha subscrit el Govern de la C.A. convenis per procedir al control de la venda de peces procedents del Patrimoni Arqueològic Balear?»
- 2.—R.G.E. núm. 1.719/86, presentada pel Diputat Sr. Josep Alfonso Villanueva, amb la formulació següent:
«Quan pensa la Conselleria d'Ordenació del Territori arreglar la carretera d'Inca a Sencelles?»
- 3.—R.G.E. núm. 1.659/86, presentada pel Diputat Sr. Damià Pons Pons, amb la formulació següent:
«Quines gestions fa la Conselleria d'Educació i Cultura per tal de dotar a cada una de les Illes d'una Hemeroteca?»
- 4.—R.G.E. núm. 1.720/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Nadal Aguirre, amb la formulació següent:
«Per què no ha complit el Govern la Moció aprovada en el Ple del dia 20 de març del 1986, sobre la creació del Servei d'Arqueologia Submarina dependent del Govern de la C.A.?»

5.—R.G.E. núm. 1.619/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Francesc López Casanovas, amb la formulació següent:

«Quines gestions ha fet la Conselleria d'Educació i Cultura per tal de fer possible la construcció d'un Pavelló poliesportiu cobert al municipi de Ciutadella, atès que es va considerar obra prioritària d'equipament esportiu a l'Illa de Menorca?»

6.—R.G.E. núm. 1.620/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Francesc López Casanovas, amb la formulació següent:

«Quin serà el capteniment de la Conselleria d'Educació i Cultura per tal de corregir el defecte de planificació en la construcció de la Pista d'Atletisme del Poliesportiu Prínceps d'Espanya i què pot impedir la celebració de campionats de relleu estatal i internacional?»

II.—Debat de presa en consideració de la Proposició de Llei R.G.E. núm. 1.567/86, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa al Foment del Patrimoni Històric de les Illes Balears.

III.—Proposició No de Llei R.G.E. núm. 1.455/86, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista (PSM), relativa a l'ús de les llengües territorials a àmbits estatals.

I.)

EL SR. PRESIDENT:

Comença la Sessió. Tractarem, en primer lloc, les Preguntes, començant per la que varem ajornar ahir, la 1.655, que formulava el Diputat Sr. Damià Pons i Pons.

Té la paraula el Sr. Damià Pons.

EL SR. PONS PONS (DAMIA):

Sr. President, Sres. i Srs. Consellers, Sres. i Srs. Diputats. Aquesta pregunta va dirigida al Sr. Conseller de l'Interior, ahir la varem ajornar pensant que el Conseller avui podria ser aquí, no hi ha pogut ser per motius de salut, però no podem ajornar més aquesta pregunta, perquè es refereix a un tema puntual i si l'ajornàvem ja no tendria sentit. Sé que el Sr. Vicepresident del Govern té elements per donar-nos una mínima resposta.

La pregunta és la següent: A Campanet es varen fer, s'estan fent unes proves per cobrir una plaça d'Auxiliar Administratiu hi ha un Tribunal d'Oposició, format pel batle, un representant del Col·legi Públic, el Secretari de la Corporació i un representant de la Comunitat Autònoma. Aquest representant de la Comunitat Autònoma no ha comparegut a cap de les quatre proves fins ara realitzades, no ha comparegut ni el representant que havia de comparèixer ni tan sols el seu suplent, i no només això, sinó que cap dels altres membres del Tribunal, l'Ajuntament de Campanet, com a institució que convoca aquestes oposicions, tampoc no ha rebut cap explicació. La Conselleria d'Interior no pot al·legar ignorància, en absolut d'aquest tema, perquè és part interessada i en té perfecte coneixement. Per això, els demanam per què el representant de la Comunitat Autònoma no ha vingut a aquestes proves, cosa que ha donat peu, com diu aquesta exposició de motius, a tota casta d'especulacions, i no precisament favorables per a la Conselleria d'Interior, responsable d'aquest fet.

EL SR. PRESIDENT:

Pel Govern, té la paraula el Vicepresident.

EL SR. HUGUET ROTGER:

Gràcies, Sr. President. Jo, en primer lloc, vull agrair al representant del PSM que aquesta pregunta s'hagi

ajornat a avui, és a dir, que d'ahir hagi passat a avui, de totes maneres, la informació que jo li puc donar aquí, en aquesta Cambra, és que el representant del Govern que formava part d'aquest Tribunal d'Oposicions va excusar la seva assistència per motius estricteament personals en el moment que es va donar compte al suplent, que, en aquest cas, va resultar que estava de baixa. De totes maneres, vostè sap que el problema que hi ha en aquests casos, que tal vegada s'haurà de mirar, és quant a la flexibilitat dels mateixos Tribunals, en aquest cas, de proves d'oposicions, tota vegada que quan surt publicada aquesta ordre, són inalterables o inamobibles, i açò dificulta, de vegades, que pugui haver-hi aquesta presència, de totes maneres, com li he dit amb anterioritat, hi queda una darrera prova, que és, totes són importants, però és la més important, han agafat bona nota i concretament, en aquests moments, jo he donat ordre expressa que hi hagi aquesta presència de la Comunitat Autònoma a aquesta darrera prova.

Moltes gràcies.

EL SR. PONS PONS (DAMIA):

Sí, Sr. President. Estic content que el Vicepresident del Govern hagi dit que aquesta darrera prova és important. Aquesta darrera prova, és una prova, precisament, de caràcter voluntari, allà on hi ha els clars indicis d'irregularitat. Hi ha clars indicis d'irregularitat perquè aquesta prova, que consisteix en una prova d'informàtica, s'ha fet d'una manera tan aberrant o s'ha permès que es fes que les persones que s'han volgut acollir a aquesta prova, al mateix dia que demanaren acollir-s'hi, començaren un curs d'informàtica, això seria igual que si un metge, començàs la carrera de medicina en el moment que sol·licita plaça a un hospital. És a dir, procurin, com a part interessada d'aquest Tribunal, per favor, intervenir, anar-hi, perquè si hi ha irregularitats, evidentment això pot acabar en un contenciós que seria bastant desagradable.

Moltes gràcies.

EL SR. HUGUET ROTGER:

Sí, jo no és per replicar al Sr. Damià, però vostè sap qui és qui convoca aquesta plaça i qui és qui posa les proves, i el representant del Govern és un membre més allà dins i, per tant, com a membre que és, no

com a part convocant, sinó com a membre que és, donarà compte dels seus actes en el moment oportú.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Vice-president. Moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—1)

La Pregunta següent la formula el Diputat Sr. Joan Nadal i Aguirre i va tenir entrada amb el número 1.718.

Té la paraula el Diputat Sr. Joan Nadal.

EL SR. NADAL AGUIRRE:

Sr. President, Sr. Conseller de Cultura. Li feim de nou una pregunta relacionada amb el compliment d'acords pres en el Ple d'aquest Parlament, referent a si ha subscrit el Govern de la Comunitat Autònoma convenis per procedir al control de la venda de peces procedents del Patrimoni Arqueològic Balear. Sabem que continuen, que es continuen fent vendes públiques, ja no només privades, sinó públiques, de peces d'arqueologia, de l'arqueologia tant de terra com submarina, a tots els antiquaris de les Illes. Hi ha peces arqueològiques en venda, i volem saber si aquests convenis que vostè es va obligar o que va agafar el compromís de subscriure, els ha fet i en quins tràmits, en quina situació es troben.

EL SR. PRESIDENT:

Conseller, té la paraula.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, gràcies, Sr. President. He de contestar a la pregunta que, en aquest moment, no s'ha subscrit encara cap conveni, cap conversa amb diferents institucions d'altres Administracions i que, fonamentalment, el que s'ha fet és la publicació i aprovació del Decret de Creació del Servei d'Inspecció del Patrimoni Històric-Artístic, que serà una de les peces fonamentals per donar compliment a aquest decret, em perdoni, els convenis que es pensen firmar en el seu moment i quan es tinguin els acords.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. NADAL AGUIRRE:

Bé, demanar al Sr. Conseller que faci via, que faci via en el tema, perquè la degradació és constant i prova d'això és que fa molts pocs dies, a Eivissa, a un Premi de Moto-Nàutica es va donar com a premi un àmfora antic, procedent, precisament, d'una exposició, perquè sí no, no podia un Club Nàutic tenir un àmfora per donar com a Premi.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. Efectivament, la Conselleria n'ha tengut coneixement i ha obert el corresponent expedient per averiguar què és el que ha passat amb aquest àmfora d'Eivissa.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies de les seves intervencions.

I.—2)

Pregunta 1.719, que formula el Diputat Sr. Josep Alfonso Villanueva. Té la paraula el Sr. Josep Alfonso.

EL SR. ALFONSO VILLANUEVA:

Sí, Sr. President. Senyors del Govern, saben vostès, supòs, que la carretera Inca-Sencelles és una carretera curta, de 8 quilòmetres, i que es troba en unas condicions molt perilloses, realment molt deplorables. Voldríem demanar quan pensa la Conselleria d'Ordenació del Territori procedir a arreglar aquesta carretera.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Vice-president, té vostè la paraula.

EL SR. HUGUET ROTGER:

Sí, en absència del Sr. Conseller d'Ordenació del Territori, jo puc contestar, al representant del Grup Socialista, que avui, a Consell de Govern s'ha aprovat els dos expedients d'expropiació, el que afecta el terme municipal d'Inca i el que afecta el terme municipal de Sencelles, i que, per tant, seguint un ordre normal, les obres poden sortir a subhasta aproximadament d'aquí un mes.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. ALFONSO VILLANUEVA:

És d'agrair, la veritat, és d'agrair que quan un grup d'oposició en aquest Parlament du una Proposició, una Pregunta, el Govern actua amb una velocitat increïble. Tenim en compte això i durem moltes més propostes puntuals, perquè el Govern actuï, perquè encara no fa vint-i-cinc dies, aquesta Pregunta la vaig fer al Conseller d'Ordenació del Territori, que em sap molt de greu que no sigui aquí, i li vaig dir a veure si tenia previst, a part dels plans de carreteres que ens deia, altre tipus de carretera, com aquesta. I el Conseller d'Ordenació del Territori em va dir que no estava previst cap tipus d'actuació en aquesta carretera. En un mes, el Govern, nosaltres volem creure que és gràcies a actuació d'aquest Parlament, ha canviat, i estam contents perquè el nivell de perillositat de la carretera i el nivell de trànsit de tota la gent de Sencelles que va a Inca, és molt important, continuarem nosaltres en la tècnica de fer actuar el Govern a base de preguntes i proposicions. I una cosa més, esperem que no sigui només un acord de Govern, que prevegi un estudi i que la carretera quedi ajornada com amb altres coses ha passat.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Vice-president, té vostè la paraula.

EL SR. HUGUET ROTGER:

Gràcies, Sr. President. A mi m'agradaria que no desviàssim el tema, jo li he dit què és el que s'ha aprovat avui, no s'ha aprovat cap estudi, s'ha aprovat l'expropiació, i s'ha aprovat l'expropiació d'acord amb una actuació que tenia prevista el Govern. Jo no sé si és el Govern que actua a causa de les preguntes del Grup Socialista o és que el Grup Socialista, quan sent qualque notícia que es vol dur per endavant, tot d'una presenta una pregunta aquí. Això està per veure, no es poden fer judicis de valor d'aquest estil, ni per part del Grup Socialista i, per suposat, tampoc per part del

Govern. Però juguem tots clarament i no vulguem dir que aquestes coses es fan perquè un demanï, sinó, senzillament, perquè el Govern ho tenia previst. I una cosa és el Pla General de Carreteres, el Pla de Carreteres, i una altra cosa són actuacions puntuals i concretes a moments concrets i determinats. Seria ben igual que avui m'haguessin fet la pregunta de què pensàvem fer amb el port de Cabrera que havia sofert un desastre, s'ha d'actuar en el moment que s'ha tingut notícia d'això. Per tant, aquí actuam, en aquest moment, actuam, no perquè hi hagi una pregunta del Grup Socialista, sinó perquè entrava dins els nostres plans. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Vice-president. Moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—3)

Pregunta següent, 1.659, que formula el Diputat Sr. Damia Pons i Pons. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. PONS PONS (DAMIA):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. La pregunta va dirigida al Sr. Conseller d'Educació i Cultura, i es refereix al tema de la necessitat de comptar amb una hemeroteca a cadascuna de les Illes. És un fet que els investigadors, i ho puc dir per experiència personal, tenen grans dificultats per dur endavant el seu treball en matèria de publicacions periòdiques, es troben disperses per diverses biblioteques, i moltes vegades, i ho he pogut constatar, és necessari sortir de les Illes per consultar publicacions allà on hi ha hagut una col·laboració molt important d'escriptors i d'intel·lectuals mallorquins. Per tot això, creim que és important de dotar cadascuna de les Illes d'una hemeroteca, i, aleshores, dirigim aquesta pregunta al Conseller, quines gestions es fan des de la Conselleria d'Educació i Cultura, per tal de dotar cadascuna de les Illes d'una hemeroteca.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller de Cultura, té vostè la paraula.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. Evidentment no podem parlar d'unes certes hemeroteques públiques, pròpiament dites, sinó també de caire privat, alguna pública, com la de la Biblioteca Pública de Palma. Ara, la política de la Conselleria actualment es dirigeix fonamentalment al manteniment de les hemeroteques o a l'hemeroteca, concretament, la de la Biblioteca Pública de Palma, i, llavors, a la no sortida de possibles hemeroteques privades. Jo admet que, evidentment, la necessitat d'una actuació concreta dins el camp que vostè ha manifestat, Sr. Pons, i en tot cas, per part de la Conselleria es tindrà en compte el sentit i el fons de la seva pregunta.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. PONS PONS (DAMIA):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. És una resposta molt magra, em perdonarà el Sr. Conseller, perquè creim que hi ha una necessitat objectiva que cada illa tenguí la seva hemeroteca. Exposaré un cas: la família Vidal i Bendito, de Maó, oferia una col·lecció de pu-

blicacions periòdiques del segle XIX, important, de difícil trobar, si no és a través d'aprofitar aquesta oferta d'aquesta família, i si no hi ha una hemeroteca a Menorca, aquestes publicacions no vendran, aquestes publicacions es poden perdre. Jo li prec, Sr. Conseller, que prengui bona nota, que les seves gestions s'agraïen, però s'ha d'anar més enllà, i la idea d'aquesta pregunta, una hemeroteca a cada illa, és necessària per als investigadors de les publicacions periòdiques de la nostra cultura a cada una de les Illes.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, gràcies, Sr. President. Breument, prene nota de l'esperit de la seva pregunta i ho tindrem en compte per a futures actuacions.

I.—4)

EL SR. PRESIDENT:

Pregunta següent que formula el Diputat Sr. Joan Nadal i Aguirre, i que va tenir entrada amb el número 1.720. El Sr. Joan Nadal té la paraula.

EL SR. NADAL AGUIRRE:

Sr. President. Sr. Conseller de Cultura. Una altra pregunta sobre el debat que vàrem fer dia 20 de març del 86, sobre temes de patrimoni, i en aquest temps sobre temes d'arqueologia. Es va acordar pel Ple d'aquest Parlament la creació immediata d'un servei d'arqueologia submarina dependent del Govern de la Comunitat. Tenim notícies que aquest servei no s'ha creat, a pesar de gestions i propostes que s'han fet. Quina és la situació i per què no s'ha creat aquest servei d'arqueologia submarina, tan necessari a les nostres illes?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, gràcies, Sr. President. La situació actual d'aquest servei que nosaltres consideram, amb els serveis tècnics corresponents, que ha de ser un centre balear d'arqueologia, es troba, hi ha un avantprojecte de decret, que es troba pendent d'informes de les institucions fonamentalment de caràcter marítim, informes d'aquestes administracions perquè formin part també de les comissions corresponents, i, en aquests moments, es troba en aquesta situació, pendent d'informe.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Nadal.

EL SR. NADAL AGUIRRE:

Sr. President. Sr. Conseller, el debat del Ple va ser dia 20 de març, per fer un servei d'arqueologia submarina no és necessari esperar vuit mesos o deu mesos, sobretot tenint en compte que teníem un estiu per davant i que era necessari, era urgentíssim tenir aquest servei d'arqueologia submarina ja funcionant aquest estiu passat, com vostè bé sap, perquè un dels pecius més importants dels que hi ha a la nostra Comunitat ha estat expoliat, un de tants, però un que ho sabem. I si s'hagués tengut aquest servei d'arqueologia submarina, possiblement s'haguessin pogut prendre les me-

sures necessàries perquè això no hagués passat. Sr. Conseller, li pregam que faci via en aquest tema, perquè és molt urgent.

EL SR. PRESIDENT:
Sr. Conseller.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, gràcies, Sr. President. Jo li he de dir, Sr. Nadal, que l'expoli tant el lamenta vostè com el puc lamentar jo, el que es va fer, concretament amb el pecium de Cabrera, va ser donar les instruccions i sol·licitar les col·laboracions corresponents a les administracions que ens poden ajudar en aquest cas concret o en altres, com ha mencionat vostè abans.

EL SR. PRESIDENT:
Moltes gràcies, Sr. Conseller i Sr. Diputat.

I.—5)

Pregunta següent, 1.619, que formula el Diputat Sr. Joan Francesc López i Casasnovas. Té vostè la paraula.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Srs. Consellers, Srs. Diputats. Sr. Conseller de Cultura, vostè no deu desconèixer que a Ciutadella, un Pavelló poliesportiu cobert és una necessitat, és una aspiració i, a més a més, és un dels desitjos més urgents per a una política esportiva i juvenil a l'illa de Menorca. Així ho va fer avinent el Consell Insular de Menorca, l'Ajuntament de Ciutadella també, quan, a finals de l'any 1983, assenyalàvem com a actuacions prioritàries en aquest cap d'equipaments esportius, la pista d'atletisme de Maó i el Pavelló poliesportiu cobert de Ciutadella. D'aleshores ençà, vam veure amb gran preocupació com en el Pla de necessitats que vostès mateixos van encarregar, a Ciutadella figuraven com a existents, en aquells moments, vuit sales cobertes i una en construcció, la qual cosa va motivar, per part de l'Ajuntament de Ciutadella, una resposta immediata, advertint que açò devia ser un gran error, perquè en el cas que existeixin, ningú no sabia on eren, de la qual cosa se'n deriva, per tant, en aquest Pla de necessitats que no hi ha déficits constatables en aquest sentit. Els únics que se'n derivarien serien una piscina oberta i una piscina coberta. Bé, vostè sap també, perquè el Govern d'aquesta Comunitat Autònoma va declarar el Pavelló Poliesportiu cobert de Ciutadella com a necessitat preferent, com a equipament preferent dins l'illa de Menorca, i, per tant, demanam, en aquests moments, quines gestions s'han fet fins ara per tal de fer realitat aquesta necessitat i aspiració del poble de Ciutadella.

EL SR. PRESIDENT:
Sr. Conseller de Cultura, té vostè la paraula.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, moltes gràcies, Sr. President. Bé, aquí hi ha una terminologia un poc diferent, nosaltres entenem que d'acord amb el Pla de necessitats redactat per la Direcció General d'Esports, d'acord amb la normativa NIDE, el que es necessita és una sala de barri de 45 per 27, atesa l'envergadura de la inversió i al mateix temps que s'han fet gestions per al tema de la pista poliesportiva, perdó, de la pista d'atletisme de Maó, davant el Consell Superior d'Esports, es va instar o es

va sol·licitar una ajuda considerable i quantiosa. Efectivament, en data 8 de l'11 del 85 es va dirigir l'escrit al Consell Superior d'Esports, de la qual, pareix o tenc constància que es va remetre còpia a l'Ajuntament de Ciutadella; dia 24 de març del 86, personalment i verbalment, el Director General d'Esports va insistir sobre aquest tema, i se li va manifestar que era impossible atendre'l per part del Consell General d'Esports. Per part del Conseller, devers Setmana Santa, personalment i en una visita, es va insistir al President del Consell Superior d'Esports, amb la mateixa resposta, que es tendria en compte dins l'exercici del 87. Per part nostra continuarem insistint perquè considerem que, efectivament, Ciutadella té necessitat d'aquesta sala de barri.

EL SR. PRESIDENT:
Sr. Diputat.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. Conseller. Evidentment, vostès han d'insistir i ho han de fer amb urgència i amb fermesa. Per açò veim amb preocupació que posteriorment a les dates que vostè ens ha esmentat, per exemple, dia 17 de setembre del 86, en una reunió del Director General d'Esports amb el Sr. Romà Cuyás, a la relació, almanco, que la premsa donava dels temes tractats, no hi sortia, no apareixia per res el tema relatiu a equipaments. Però és que, a més a més, açò no basta, no n'hi ha prou a demanar al Consell Superior d'Esports que envii la subvenció necessària per començar, vostès tenen plans d'equipaments territorials que doten amb uns pressuposts, realment ridículs, insuficients per escometre aquests tipus d'obres, però també tenen inversions directes, concertades amb els municipis, tenen altres fórmules de finançament, evidentment no al 100 %, no és possible, ja ho sabem. Tengui en compte, però, que una sala de barri, és una sala poliesportiva coberta, les diferències són mínimes, respecte de les que hi pugui haver a un altre equipament amb un altre nom, i tengui en compte, finalment, que si vostès no ho fan, realment hauran cremat tot el temps amb paraules, amb promeses, amb actuacions que després no es veuen enlloc i deixen en contradicció les paraules i els fets, i als fets ens remetem, Sr. Conseller.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:
Sr. Conseller.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. Jo també em remet als fets i parlar-li de les inversions que bé directament o bé indirectament ha fet el Govern de la Comunitat Autònoma durant aquests tres anys, que superen els més de 200 milions de pessetes. Jo el que li dic, concretament, respecte de la sala de barri, és la resposta a la seva pregunta, quines gestions s'han fet i el sentit. L'esperit d'aquestes gestions és la preocupació de cara a aconseguir per a Ciutadella, o com va succeir per a Maó, no ens estam adjudicant haver aconseguit la pista d'atletisme per a Maó, sinó haver fet gestions perquè això també succeís, hem fet absolutament el mateix, i continuam dins aquest esperit de converses i de possibilitats econòmiques de cara al Consell Superior d'Esports.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller, moltes gràcies Sr. Diputat.

I.—6)

La darrera pregunta és la 1.620 que formula el mateix Diputat Sr. Joan Francesc López i Casasnovas. Sr. Diputat, té vostè la paraula.

EL SR. LOPEZ CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Miri, concretament, amb aquesta Pregunta, que nosaltres vam fer en l'exercici de l'obligació que tenim de control a l'Executiu, havíem vist, dia 16 d'octubre del 86, amb molta preocupació que la pista d'atletisme del Prínceps d'Espanya podia tenir problemes per acollir proves importants. Aquests problemes s'especificaven. A la vista d'açò, hem vist també que per part de la mateixa Conselleria i per part de la Federació d'Atletisme de Balears, hi ha hagut una resposta satisfactòria i, en conseqüència, Sr. Conseller, tant vostè com jo sabem quina és la realitat sobre aquest tema, i retirem la pregunta.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

II.)

Passam al punt següent, que és el debat de presa en consideració de la Proposició de Llei, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa al Foment del Patrimoni Històric de les Illes Balears.

Volen que es faci lectura de la Proposició?

Per defensar la Proposició, té la paraula el Diputat Sr. Joan Nadal.

Disposa, Sr. Diputat, d'un temps de quinze minuts.

EL SR. NADAL AGUIRRE:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Avui presentem una Llei a la consideració del Ple, perquè sigui acceptada la seva tramitació, sobre Mesures de Foment del Patrimoni Històric a les Illes Balears. Aquesta és una Llei que s'empara amb el previst a la Llei de Patrimoni que, a nivell de l'Estat, es va aprovar per les Corts Generals, i que, en determinats extrems, afecta totes les Comunitats, totes les institucions, i, en altres determinats aspectes, afecta únicament i exclusivament l'Administració Central.

És evident que patim un abandó històric en els temes de patrimoni històric que ens du al fet que edificis, obres artístiques, històriques dins la nostra cultura, no només hagin estat expoliades amb una falta de sensibilitat total per les autoritats encarregades de la seva defensa, sinó que avui ja veïm amb tota normalitat que aquestes obres o aquests edificis complets, i tot, figurin dins el patrimoni d'altres països estrangers. Això no només ha afectat, com vegades es pensa, a pobles abandonats de Castella o d'Aragó, pobles així, sinó que a les nostres illes ha succeït el mateix. Patis complets mallorquins, avui són instal·lats a ciutats americanes. És evident que hi ha hagut fins ara una manca de sensibilitat a les autoritats o a les institucions per a la defensa del patrimoni, el nostre país necessita unes inversions d'un tamany que moltes vegades l'Estat no pot assumir, és evident que el patrimoni històric espanyol és un dels patrimonis més amplis a nivell mundial, i que les inversions per tenir-lo en les condicions necessàries serien d'un tamany que molt difícilment l'Administració podria assumir.

I és evident que poques coses es poden fer si no arribam a conscienciar als ciutadans que la defensa del patrimoni, no només és una defensa de l'Administració, sinó que ha de ser una defensa que duguin dia a dia tots els ciutadans, que la lluita diària per aquesta defensa sigui un tema a assumir per tots. Fa poc temps, encara, es destinaren quantitats de diners a restauracions o defensa del patrimoni, es considerava un tудар els doblers, es considerava un luxe que un país com el nostre no es podia permetre, quan tantes necessitats hi havia en altres temes. Jo crec que aquest plantejament no és possible acceptar-lo, crec que el patrimoni, la cultura d'un país són les rels d'aquest país, i que, per tant, és bàsica i és primordial la seva defensa.

Nosaltres, des que va començar aquesta Legislatura hem fet esmenes, preguntes, proposicions no de llei, interpellacions que duïen sempre cap a la defensa del patrimoni, cap a la dotació de la Conselleria de Cultura amb mitjans més amplis per poder atendre les necessitats que la nostra Comunitat tenia en aquest camp. Necessitats que són moltes.

Avui, presentem una Llei que demana que l'1 % de totes les obres públiques que faci la Conselleria, es destini, perdó, que faci la Comunitat Autònoma, es destini a la restauració o conservació del patrimoni històric-artístic o a l'adquisició de béns patrimonials. Nosaltres creim que això és una llei que, com he dit abans, ha estat ja aprovada a nivell nacional, però ha estat aprovada per l'Administració Central per a les obres públiques que fa l'Administració Central, però, en aquests moments, en aquests moments, quan pràcticament la gran majoria d'inversions han estat transmeses, creim necessari que aquesta mateixa obligació que ha pres l'Administració Central sigui assumida per les Comunitats Autònomes dins les seves mateixes obres públiques. És una Llei que indubtablement s'inspira dins la Llei aprovada a nivell d'Administració Central, i és una Llei que no solventarà les necessitats que hi ha, és indubtable que no les solventarà, perquè el nivell d'inversió d'una Comunitat Autònoma com la nostra en relació amb aquest 1 % és ínfim devora les necessitats que hi ha, però és evident que pot crear ja una sensibilitat, que pot crear un ànim dins els mateixos Consellers, dins totes les Conselleries, perquè els temes de patrimoni no siguin, moltes vegades, una lluita solitària d'una persona que, de qualque forma, a vegades és considerada, com un lluitador, com un lluitador solitari d'un tema que és manco important, manco important que tots els altres d'un Govern.

Nosaltres creim que és un tema molt important, que és un tema que ha de tenir la solidaritat de tot el Govern, i creim que totes les Conselleries han de participar en aquesta tasca. Això permetrà, aquesta Llei, a més, un altre tema important, que és la realització d'obres dins la mateixa zona on es fa la inversió pública, o sigui que si es fa a una carretera determinada, dins aquesta mateixa zona, es pot intentar la restauració, la recuperació d'elements històrics o de béns històrics que hi hagi a la mateixa zona que moltes vegades són abandonats o són deixats, no per voluntat política, sinó per manca de possibilitats d'atendre aquestes coses. Crec que és una Llei que és plenament acceptable per tots els Grups, són unes mesures de foment que, pràcticament, són acceptades a la pràctica totalitat dels països europeus, la seva tramitació és una tramitació simple,

no crea complicacions administratives dins les Conselleries ni crea complicacions administratives dins l'estructura de la Comunitat, i, per tant, nosaltres creim que, com una mesura més de les moltes que ha de prendre un govern d'una Comunitat Autònoma, en aquest cas, el nostre, seria bo que es prengué en consideració aquesta Llei per a la seva aprovació.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Grups que vulguin intervenir?

Grup Popular, Grup Esquerra Nacionalista, Grup Regionalista.

El Sr. Damià Pons, del Grup Esquerra Nacionalista, té la paraula.

Disposa, Sr. Diputat, d'un temps de quinze minuts.

EL SR. PONS PONS (DAMIA):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. La iniciativa del Grup Socialista de sotmetre a la consideració d'aquesta Cambra una Proposició de Llei de Mesures de Foment del Patrimoni Històric de les Illes Balears, ens sembla una iniciativa altament positiva, perquè s'emmarca, i és una cosa que a mi m'agrada fer, perquè hem de veure si estam d'acord amb l'esperit de les dues grans lleis que ens obliguen, que són la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, està perfectament dins l'esperit d'aquests dos marcs legals complementaris en els quals devem la nostra actuació com a poders públics.

La Constitució Espanyola a l'article 46 diu clarament que els poders públics garantiran la conservació i promouran l'enriquiment del patrimoni històric, cultural i artístic dels pobles d'Espanya i dels béns que la integren, sigui quin sigui el règim jurídic i la titularitat. Idò bé, aquesta iniciativa del Grup Socialista és altament positiva perquè s'emmarca dins aquest esperit constitucional, tal vegada no seria necessari dins un país perfectament madur que una Constitució recordàs al poble, recordàs als poders públics que tenen una obligació de protegir, de conservar el patrimoni històric-artístic. És el nivell cultural, però tenir assumit perfectament que el patrimoni històric és una part indeslligable de tots nosaltres, no només és arqueologia, no només és passat, sinó que és el que fonamenta la nostra personalitat actual, la nostra personalitat futura com a poble. Cap poble no pot tirar endavant si no té un respecte a les seves arrels, perquè és de les arrels d'allà on ve la saba que fa els arbres esponerosos i, en definitiva, les arrels històriques el que fa que un poble tenguí personalitat pròpia, i és la voluntat de respectar aquesta història el que permet que aquest poble sigui qui és i ho vulgui ser en el futur.

L'article 9 de l'Estatut s'emmarca perfectament també dins aquest esperit de la Proposició de Llei del Grup Socialista, diu que hem de consolidar i desenvolupar les nostres característiques de nacionalitat, la nostra identitat històrica, les nostres arrels han de ser defensades pels poders públics. A més a més, no podem al·legar cap buit competencial, l'article 10 de l'Estatut, apartat 20, ens diu que tenim, amb una sèrie de limitacions evidents, competència exclusiva sobre el patrimoni històric i, per si fos poc, l'article 13 de l'Estatut ens dona competència exclusiva sobre la protecció i foment de la cultura autòctona, llegat històric de les Illes Balears. I jo vull donar a aquesta expressió de cultura autòctona un sentit realment profund, no és un

fet diferencial, pintoresc, folklorista, la cultura autòctona, la cultura autòctona és la cultura pròpia, la cultura que hi ha hagut en aquestes illes, que ha arrelat profundament, és un element de renovació constant, i és aquest element de renovació constant que hem de defensar i hem de protegir.

Quin és realment el resultat de l'aplicació d'aquesta Llei en el cas que aquesta Cambra l'aprovi, la deixi passar endavant i, finalment, amb les modificacions pertinents, l'aprovi? És un element positiu? Indiscutible. És un element positiu perquè no es pot fer res si no hi ha una dotació econòmica assegurada i garantida, i el que va millor és un poder públic que sap perfectament a què s'ha d'atenir en matèria pressupostària i és obligat per Llei a adoptar adientment unes iniciatives de conservació, d'adquisició, de foment del patrimoni històric. I aquesta Llei va per aquest camí i, per això, ens mereix tota la nostra aprovació. Si aquesta Llei és aprovada pel Parlament, els poders públics, avui d'un color polític, demà d'un altre, del que sigui, és evident que es troben vinculats a una protecció, molt més vinculats que si aquesta Cambra li nega el tràmit pertinent.

Per tant, nosaltres creim que hi ha un esperit positiu, un esperit positiu que s'emmarca dins les normes constitucionals i estatutàries, és una demostració d'un nivell cultural, una demostració d'una preocupació per part d'un grup polític per a la conservació d'un element d'identitat del nostre poble, i nosaltres li donarem plenament suport, esperant que no hi hagi pràcticament debat sobre aquest tema, sinó que hi hagi una adhesió positiva, unànime de tota aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Pel Grup Regionalista de les Illes, té la paraula la Sra. Maria Antònia Munar.

Disposa, Sra. Diputada d'un temps de quinze minuts.

LA SRA. MUNAR RIUTORT:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. En primer lloc, anunciar que el Grup Regionalista de les Illes donarà suport a la presa en consideració de la Proposició de Llei, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre Mesures de Foment del Patrimoni Històric-artístic de les Illes Balears.

Creim que no des d'ara, sinó des de sempre, el patrimoni històric-artístic ha estat descuidat a nivell d'Estat, i l'exemple el tenim, com ja s'ha dit abans, i per diferents Grups, a les nostres illes, on hi ha hagut autèntics expolis, alguns d'ells d'autèntica pel·lícula, com muntar un palau a un altre continent. Creim que la iniciativa del Govern actual, del Govern Central en aquesta matèria ha estat prou positiva, ja que un 1 % de les inversions públiques, en aquest moment, es destinen a l'adquisició i recuperació del patrimoni històric-artístic. Creim també que atès el retard que tot això du, és totalment insuficient, no obstant això, és una passa endavant.

La Llei que avui se'ns presenta per part del Grup Parlamentari Socialista, podria semblar que és paral·lela a la llei que té el Govern Central, no obstant això, creim que és necessària ja que, atès que tenim un caramull de transferències de competències i que és al Govern d'aquesta Comunitat a qui li corresponen les

contractacions de les diferents obres, aquesta Llei es fa necessària. Per aquest motiu, creim que és important la seva presa en consideració i el seu proper debat en Comissió on creim que, entre tots els Grups, la millorarem, fins i tot.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada.

Pel Grup Popular, té la paraula el Sr. Manuel Jaén Palacios.

Disposa, Sr. Diputat, d'un temps de quinze minuts.

EL SR. JAÉN PALACIOS:

Sr. Presidente, Sras y Sres. Diputados. Hablaba el Diputado Sr. Nadal, cuando hacía uso de la palabra, de una referencia histórica que todos hemos constatado a lo largo de mucho tiempo, se refería, en concreto, a esa falta de sensibilidad individual e incluso institucional que hemos padecido y que todavía en muchos niveles se sigue padeciendo.

Yo creo que hablar de patrimonio histórico-artístico o de patrimonio histórico español en concreto, como ahora se define, es referirse a una especie de asignatura pendiente, es tratar de una parcela cultural cuya necesidad de protección y fomento resulta a todas luces innecesario señalar. La importancia del legado que nos ha sido transmitido por las generaciones que nos han precedido, nos obliga a todos los ciudadanos a esforzarnos para protegerlo y conservarlo con toda su autenticidad y en su total integridad.

Asumir ese compromiso político conlleva medidas proteccionistas que a nuestro juicio están plenamente justificadas y son justificables, a fin de evitar la destrucción y el expolio que con frecuencia se sucede, así como para reparar los deterioros de los bienes de este patrimonio histórico.

Pero para esto hace falta establecer una serie de medidas que defiendan, protejan y rehabiliten el patrimonio cultural que es hoy día una idea que goza también de plena aceptación. Ahora bien, para llevar a término esa idea, y según recoge la declaración de Amsterdam, se concretan prácticamente en tres medidas de carácter general. Por un principio, las medidas de carácter legislativo, como las que el año pasado aparecieron a nivel de todo el Estado, por otra parte, medidas económicas y, en un tercer lugar, pero no por ello menos importante, las medidas de carácter educativo.

Yo creo que de poco sirven los preceptos legales si en la conciencia colectiva, como también se hacía referencia antes, no se encuentra arraigada la necesidad de proteger este patrimonio. Porque la eficacia de las leyes no se consigue, como está estudiado en sociología, exclusivamente por vía coarctiva, sino fundamentalmente por la colaboración de los ciudadanos, por su compromiso libre y participativo en la defensa del patrimonio cultural.

La exposición de Motivos de la Proposición de Ley del Grupo Parlamentario Socialista afirma que por primera vez se han dictado normas de fomento y protección del patrimonio. Yo creo, con todos los respetos, que tal afirmación es un poco subjetiva o, al menos no es lo objetiva que debiera ser, porque no se puede hacer tábula rasa de los precedentes legislativos anteriores a la aparición de la Ley 13/85, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español. Puede sostenerse, también se ha dicho, que nuestra legislación, a lo largo

de más de dos siglos, no ha sido modélica, y no ha sido modélica por falta de sistematización, por falta de coherencia, por falta de imprevisión conceptual. Pero eso obedece a una constante histórica que se ha repetido en otros muchos campos, no solamente en el campo este del patrimonio histórico-artístico, sino también en el campo educativo, en el campo de la sanidad, etc., etc. Existen, señorías, precedentes proteccionistas, y no son pocos, que se remontan, en principio, al reinado de Felipe V, cuando se creó la Real Academia de la Historia, y ya con más intensidad, con relación más directa con los aspectos que comentamos, conservación y protección, con la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando, del 1752.

Desde estos precedentes hasta la aprobación de la Constitución del 78, cuyo artículo 46, el Sr. Ferrá Pons ha citado, que recoge esta preocupación de garantizar y proteger el patrimonio histórico, cultural y artístico, se han sucedido multitud de disposiciones. Desde la Ley del 7 de julio del 1911, que regulaba excavaciones de conservación de ruinas y antigüedades, la Ley de 10 de diciembre del 31, que permitía la enajenación de bienes históricos, regulaba este aspecto, la Ley de 13 de mayo del 33, Defensa del Patrimonio, regulando un artículo, no recuerdo cuál de la Constitución del 31, y la Ley del 21 de julio del 72, del Tesoro Documental y Bibliográfico. Junto a esa normativa, que ya está derogada por la Ley del Patrimonio, existen otras muchas disposiciones que sin ser de carácter específico sí que tocan aspectos concretos de protección y conservación: la Ley sobre el Régimen del Suelo y Ordenación Urbana, por ejemplo, la Ley de Centros y Zonas de Interés Turístico, y el Reglamento que la desarrolla, la Ley de Costas, en cuanto se refiere a estaciones submarinas, la Ley de Espacios Naturales Protegidos, en lo que concierne a los parajes pintorescos, y la Ley de Contrabando que a estos efectos se entiende por tal exportación no autorizada de obras de arte.

He hecho esta exposición porque creía interesante que tuviesen constatación de que no es la primera vez, lo que sí es cierto es que es la primera vez que se hace con carácter, tal vez, de generalidad, y con una adecuación más a los tiempos actuales porque en la Ley de Bases del año 33, pues, había muchos aspectos que tiene desfasados.

Decía al principio que el paquete de medidas proteccionistas se incluía, debiera incluir tres instrumentos: las medidas legislativas, que ya disponemos de ellas; las económicas y las educativas. En cuanto a las medidas de carácter económico no basta que exista, como decimos, esta legislación, sino que se precise con los presupuestos de las distintas administraciones comenzando por la Administración Central, incluidas las partidas presupuestarias que se precisen, y todo ello complementado con programas educativos a fin que esa conciencia colectiva a que hacía referencia con anterioridad, tome realmente sensibilidad ante los temas de protección. Y además de eso, otras muchas actuaciones que serían convenientes, como delimitar y proteger el patrimonio histórico-artístico, perseguir excavaciones clandestinas, etc., etc., etc.

Y finalizo, Sr. Presidente, anunciando que nuestro Grupo Parlamentario también dará apoyo a esta Proposición de Ley, porque comparte las líneas generales que la sustentan, y porque, como también se ha dicho, tenemos competencias para llevarlo a término. Pero yo quiero recordar desde aquí que actualmente, en el mo-

mento presente, se dedica más del 1 % a los fines que la Ley recoge. Y podría haber un poco de discrepancia en si era necesaria la Ley o podía ser un Decreto, porque, en definitiva, lo que esta iniciativa legislativa hace es, a mi juicio, y sin entrar en el debate, es una mala copia del Título Octavo de la Ley 13/85, pero ya en Comisión, esperamos que en el trámite parlamentario subsiguiente reciba las aportaciones de todos los Grupos y sea enriquecida la Ley que hoy estamos debatiendo.

Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Pel Grup proponent, vol intervenir? No.

Aleshores, Sres. i Srs. Diputats, passam a la votació. I deman a la Cambra:

Pren aquesta Cambra en consideració aquesta Proposició de Llei, les Sres. i Srs. Diputats que votin afirmativament, es volen posar drets, per favor?

Queda aprovada per unanimitat.

III.—)

El darrer punt de l'Ordre del Dia fa referència a la Proposició no de Llei, formulada pel Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista-PSM. Sra. Secretària en vol procedir a la lectura, per favor?

LA SRA. ENSEÑAT ENSEÑAT:

«Proposició no de Llei.— Tant la Constitució Espanyola com els Estatuts d'Autonomia de les Comunitats que disposen de llengua pròpia, diferent de l'oficial de l'Estat, contempnen l'obligació dels poders públics a protegir i respectar el patrimoni cultural espanyol i concretament la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques (article 3.3), així com a crear les condicions necessàries per tal que es pugui arribar a la igualtat plena de les dues llengües quant a drets i deures dels ciutadans; aquest mandat implica per a les Institucions Autònòmiques:

a) Garantir la prestació dels seus serveis a la llengua del país.

b) Posar el coneixement de la llengua del país a l'abast de tots els seus ciutadans, especialment dels que han de prestar servei al públic.

c) Sensibilitzar tota la població a favor de la normalització lingüística.

Per a les Institucions Estatals el mandat comporta:

a) Garantir la prestació dels serveis estatals dins les Comunitats Autònomes amb llengua pròpia en la llengua de la Comunitat.

b) Posar el coneixement de les llengües no castellanes d'Espanya a l'abast de tots els espanyols que vulguin conèixer-les, especialment d'aquells que aspirin a prestar serveis públics en territoris no castellans.

c) Dur a terme una tasca d'informació i sensibilització sobre la pluralitat lingüística d'Espanya i sobre el deure de respectar-la i de protegir-la com a patrimoni de tots els espanyols. Aquesta tasca ha d'adreçar-se especialment a les zones monolingües castellanes i als cossos estatals.

Aquesta tasca informativa i de sensibilització resultaria molt reforçada si les institucions estatals donassin exemple de respecte i protecció a les llengües no castellanes en les seves actuacions de caràcter estatal.

Per això, el Parlament de les Illes Balears insta el

Govern de la Comunitat Autònoma que s'adreci al Govern de l'Estat per tal que en les seves actuacions tinguí en compte els punts abans esmentats i ben concretament:

1r.—L'acceptació de l'ús de les llengües territorials a les Corts Generals o, almenys, al Senat, com a Cambra de representació territorial i reflex de la realitat plurinacional espanyola.

2n.—L'ús de les llengües territorials en la promulgació de les Lleis, tal com ja es va fer amb la Constitució.

3r.—L'ús de les llengües territorials a les comunicacions de l'Administració Central amb els ciutadans de les Comunitats Autònomes, tal com ja es fa amb el cens i la declaració de renda.

4t.—L'ús sistemàtic de les dues llengües oficials a l'Administració Perifèrica de l'Estat en els territoris de les Comunitats Autònomes on hi hagi doble oficialitat lingüística».

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Secretària.

Pel Grup proponent, té la paraula el Diputat Sr. Joan F. López Casasnovas.

Disposa, Sr. Diputat, d'un temps de deu minuts.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Els qui durant temps, durant anys, han anat fent feina, hem anat fent feina per construir un Estat Espanyol democràtic on fos possible establir els ponts del diàleg de què ens parlava el poeta Salvador Espriu, no podem estar satisfets amb aquesta situació que tenim encara. Quan aquest estiu, a l'acte de constitució del nou Senat, després de les Eleccions Generals del juny passat, el President José Federico de Carvajal no va acceptar l'ús del català a la fórmula de jurament o promesa dels Senadors, fent una interpretació restrictiva del Reglament d'aquella Cambra, es va poder observar, una vegada més, que Espanya no és encara, encara que la Constitució ho digui així, una nació de nacions, sinó que continua essent un estat on una nació hegemònica, i amb tots els ressons de poder al seu abast, domina sobre les altres. No calia esperar que es produís aquest fet per saber-ho, però certament aquest fet ho constata.

Tanmateix, el dret a la diferència lingüística és un dret de l'home contemplat a la Convenció dels Drets Humans i és un dret connectat directament amb la idea de l'exercici de la llibertat, de la democràcia i de la justícia. Tenint, idò, els ciutadans dels territoris de parla catalana el dret imprescindible a la diferència lingüística, l'Estat amb les seves normes i amb la seva acció, ha de garantir aquest dret. El Govern, el Parlament Espanyol, la Justícia, en general, són obligats a respectar i protegir la realitat plurilingüe de l'Estat Espanyol, considerant que és un patrimoni, una riquesa, no només de les Comunitats Autònomes, és de tot l'Estat. I aquest Estat ha de satisfer la voluntat dels ciutadans dels països de parla catalana en normalitzar la seva llengua, que els és pròpia, voluntat tantes vegades manifestada aquí dins, fora d'aquí dins i dins la nostra societat, de manera que aquests ciutadans vegin en l'Estat un instrument protector de la seva realitat lingüística.

L'actual situació de la llengua catalana resulta d'una història de persecucions a què ha estat sotmesa,

i aquí tenim una excel·lent prova d'aquesta situació, que no ens inventam, que és una realitat constatable. Llegeixin el llibre del Senador Francesc Ferrer Gironès sobre la persecució política de la llengua catalana.

Idò bé, aquesta situació precisament obliga un estat democràtic a assumir l'ajuda especial i suplementària que necessita per refer-se i normalitzar-se com un acte de reparació històrica. L'Estat ha d'assumir el fet que la llengua i la cultura catalana representen una riquesa de primer ordre en el marc de la cultura universal, tant en el passat, com en el present, i esperem també que com en el futur, i és a ell a qui correspon la difusió del català a la resta d'Espanya i a bona part de la seva promoció exterior.

Amb plena coherència, idò, amb el respecte als drets lingüístics, l'Estat hauria de vetllar perquè la llengua catalana no sigui objecte de cap discriminació, i els catalano-parlants actuals o futurs no poguessin ésser discriminats, tampoc, en utilitzar-la.

Idò bé, els ritmes de normalització poden ser més curts o més ràpids, tenim uns marcs legals que són vigents, que existeixen i que necessiten d'actuacions fermes, decidides, actuacions de poder, en definitiva, mesures de poder van ser aquelles del xafament de la nostra llengua.

Em plau referir-me aquí a un article d'una il·lustre ciutadana de les Illes Balears, Directora General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, on expressava la necessitat de desenvolupar mitjançant disposicions legals l'article 3.3 de la Constitució, que garanteix el respecte i la protecció a les diverses llengües espanyoles; afegia «el tràmit legal per a això s'ha de fer en el Congrés i en el Senat, però la iniciativa ha de provenir o pot provenir de diversos orígens: un projecte de llei del Govern Central o una Proposició de Llei presentada per un o diversos grups parlamentaris o per un Parlament d'una Comunitat Autònoma de llengua no castellana». Personalment, i compartesc la seva opinió, preferiríem, ens estimaríem més que l'impuls vengués del Govern Central, perquè així demostraria un interès real per a un patrimoni cultural que la Constitució desitja protegir i que, en definitiva, hauria de ser de tots, encara que les mesures i els fets no ho demostrin.

Vostès diran que açò no és una responsabilitat d'un Parlament d'una Comunitat Autònoma. Jo vull recordar aquí unes paraules d'un il·lustre amic, de Castella, que referint-se a la cultura gallega, concretament, deia: «què és pot fer avui per la cultura gallega?», jo dic què és pot fer avui per la cultura dels Països Catalans? Resposta: «el cor de genet, el cor del cavaller ha de botar la tanca abans que el cavall». En conseqüència, el Parlament de les Illes Balears està legitimat per fer una acció política, una sol·licitud al marc de la legalitat per demanar que els poders estatals, sigui el Govern, sigui el Parlament, Congrés de Diputats, Senat, o també el Poder Judicial comencin a demostrar tenir una major sensibilitat cap a aquests temes que per a alguns són inocus i poc importants, per a d'altres, però, representen una prova definitiva de la sensibilitat democràtica de la idea d'Espanya que poden tenir els diferents partits polítics, els diferents equips que conjunturalment governin aquest Estat que és plurinacional.

Per tant, la nostra proposta es fa en el marc d'aquest Parlament. I volem dir, també, que el Govern

de la Comunitat Autònoma, en el cas de donar suport a aquesta Proposició no de Llei, que crec que ho hauria de fer, hauria també d'aplicar-se a si mateix aquestes disposicions, aquestes sol·licituds que ara proposem de fer al Govern Central. I deim açò, perquè és evident que tenim la possibilitat d'utilitzar com a llengua pròpia de la nostra Comunitat Autònoma el català als actes administratius de la nostra Comunitat Autònoma, i encara no ho feim. Observam, açò sí, un grau de bilingüisme que en la situació social en què ens trobam no és més que diglòsia. Srs. Diputats, a la situació en què ens trobam, de diferenciació entre el català i el castellà, posant al mateix nivell dues coses que són desiguals «ab initio», resulta una greu discriminació. Jo voldria veure una actuació ferma, decidida, també, aquí dins, per tal que els Butlletins Oficials, les Disposicions Normatives s'emetessin, en primera instància, en llengua catalana que, en definitiva, és la pròpia de la nostra Comunitat Autònoma, sense voler dir açò que l'altra llengua no sigui també oficial, però la pròpia, repetesc, d'aquesta Comunitat Autònoma és la llengua catalana.

Algú podrà pensar que fer una proposta que implica que al Senat o al Congrés de Diputats es parli en llengües espanyoles, també, com diu la Constitució, pot ser un problema per a aquells ciutadans espanyols que no tenen l'obligació de conèixer la llengua catalana, la llengua vasca, la llengua gallega. És evident que els ciutadans catalano-parlants, gallego-parlants o euskera tenim l'obligació de conèixer, constitucionalment, la llengua castellana, i aquest sentit no és a la inversa, però açò ho diu la Constitució i ara no hi entrem. Allò que cal entendre a la situació a què m'estic referint és que si és cert que qualsevol llenguatge conté els elements d'una concepció del món i d'una cultura, també és cert que pel llenguatge de cadascú es pot jutjar la complexitat major o menor de la pròpia concepció del món, açò ho deia Gramsc, jo em refereixo ara a la complexió, a la idea que pugui tenir cadascú del que és la realitat espanyola. Mirin per on seria una prova inequívoca i excel·lent que en el Congrés de Diputats i en el Senat de l'Estat Espanyol es poguessin sentir, i sobretot en el Senat com a Cambra de representació territorial, es poguessin sentir les llengües pròpies d'aquells territoris, sense que això causés cap escarafall ni cap intervenció escarafalladora, Srs. Diputats, perquè pensin que les paraules volen dir coses, i els conceptes, si no tenen més que «flaccus vocis» no signifiquen res. Les paraules nostres aquí dins volen ésser plenes de contingut, una altra cosa és que els en donin.

Vull acabar, Sr. President, perquè el temps se m'esgota. La nostra Proposició no de Llei és una proposició absolutament constructiva, absolutament constructiva. Volen, senzillament, fer possible que les llengües territorials dins l'Estat Espanyol siguin efectives, eficients des del Govern Central, que també en té responsabilitat, així com van publicar la llei de lleis de l'Estat Espanyol, la Constitució en llengües espanyoles, diferents, diverses, també haurien d'aprendre a fer aquestes coses en altres àmbits inferiors, en altres coses no tan solemnes, però més efectives i pràctiques, perquè, em plau acabar amb una referència al poeta Salvador Espriu, «diversos són els homes i diverses les parles i han convingut molts noms a un sol amor», però açò que deia Salvador Espriu en el seu llibre en els anys seixanta, probablement encara no és més que

una utopia, cap a la qual el Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista insisteix i insistirà que hem d'anar cap aquí i que s'ha d'aconseguir. Un sol amor implica que hi ha d'haver correspondència, nosaltres estam disposats a requerir, a exigir, a demanar, perquè és just de fer-ho, en els poders centrals, i voldríem veure també els poders autonòmics actuant en el mateix sentit, perquè després si estaria legitimat el Govern a fer una acció reivindicativa que encara no han fet. De moment, demanam que sigui el Parlament, com a Cambra representativa de la Comunitat Autònoma, qui ho faci.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

S'ha presentat a aquesta Proposició no de Llei una esmena, per part del Grup Parlamentari Regionalista de les Illes, per defensar aquesta esmena, té la paraula la Sra. Maria Antònia Munar.

LA SRA. MUNAR RIUTORT:

Sí, Sr. President. El nostre Grup ha presentat en el número 4 d'aquesta Proposició no de Llei una esmena de substitució, en el sentit de dir que l'ús sistemàtic de les dues llengües oficials a l'Administració Perifèrica de l'Estat en el territori de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, començàs pel Butlletí Oficial de la Província. El nostre Grup ha cregut interessant fer aquesta esmena de substitució, perquè creim que en el Parlament de les Illes Balears del que s'ha de parlar és de la nostra Comunitat Autònoma i no de les altres.

Aquest torn, suposo que a part de defensar l'esmena, també és per fer la fixació de posició. Per tant, dir al Grup Esquerra Nacionalista que, com sap, sempre hem rebut amb simpatia totes les propostes d'aquest Grup i, especialment, del tema de la llengua. No obstant això, i també els ho hem dit en alguna ocasió, són una mica reiteratius i una mica radicalitzadors dels temes i que més d'una vegada ens posen entre l'espasa i la paret, perquè estam totalment d'acord que s'han de respectar el que diu la Constitució i el que diu l'Estatut d'Autonomia, del que sempre aquí ens parlen, en això tenen tota la raó, però, no obstant això, també hem de tenir plena coherència i també hem de respectar aquelles institucions que es deriven de la mateixa Constitució, com són, en aquest cas, el Tribunal Constitucional, que no sé fins a quin punt està totalment d'acord amb l'apartat 1r de la seva Proposició no de Llei. No obstant això, anunciar que el nostre Grup, si s'accepta l'esmena que hem presentat, votarem l'apartat 4 a favor, i en els altres ens abstenem, perquè no estam massa d'acord que sigui legal el que es proposa, no obstant això, creim que l'interès polític a vegades es troba per damunt del legal i, per tant, la nostra posició serà l'abstenció.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Diputada.

Volien intervenir els altres Grups?

Grup Socialista, Grup Popular.

Té la paraula, pel Grup Socialista, el Sr. Josep Moll i Marquès.

Disposa d'un temps de deu minuts per fixar la posició.

EL SR. MOLL MARQUÈS:

Moltes gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Jo he de dir que, una vegada més, el Grup Parlamentari d'Esquerra Nacionalista ens posa davant d'una Proposició no de Llei a la qual el més fàcil és donar-li suport. Perquè es tracta de demanar coses al Govern Central. I per demanar que no quedi, i si llavors, el Govern Central ho fa o no ho fa, ja quasi quasi és igual, però, en qualsevol cas, és culpa seva. Clar, aquesta és una situació una mica incòmoda pel fet que aquí ens llevam tots la responsabilitat de damunt.

Nosaltres pensam que és necessari reflexionar si és lícit en aquests temes anar al fàcil o si és més aviat necessari, repensar una mica les coses. Jo crec que per a aquesta reflexió sobre aquest tema que es planteja a la Proposició no de Llei són importants, des del nostre punt de vista dos fets. El primer que vull posar de manifest és que nosaltres estam, en principi, d'acord amb el que se sollicita, independentment que, fins i tot, constitucionalment, en aquests moments, els punts 1 i 2, sobretot, estiguin o no estiguin d'acord amb la Constitució. Les constitucions poden canviar, això no és gran problema. L'objectiu, en qualsevol cas, ens sembla correcte. I és una obligació constitucional de l'Estat, efectivament, defensar la riquesa cultural que suposa la varietat de llengües i cultures de l'Estat Espanyol. El segon fet que volia recordar en relació amb aquest tema, és que ja dia 29 d'abril d'aquest mateix any, vàrem tenir en aquest Parlament un debat sobre una Proposició no de Llei presentada pel mateix Grup, de caire semblant, i en aquell debat, no sols vaig recordar aquesta obligació constitucional de l'Estat, sinó que també vaig anunciar que el nostre Grup pensava presentar una Proposició no de Llei demanant que es fes, que el Govern Central fes el desplegament legislatiu de l'article 3.3 de la Constitució. Jo estic satisfet que el Portaveu del Grup Nacionalista hagi recordat, en relació amb aquest tema, un article d'una il·lustre ciutadana, i moltes gràcies, d'aquesta Comunitat Autònoma, on, precisament, es feia aquest suggeriment. He de reconèixer que no coneixia aquest article de la meva germana, però que estic d'acord que, efectivament, aquest hauria de ser el camí. Això hauria de sortir a través d'un desplegament legislatiu de l'article 3.3 de la Constitució.

Nosaltres, aquesta Proposició no de Llei que jo anunciava en aquells moments, no l'hem presentada encara, precisament perquè estam estudiant la conveniència d'escometre aquest tema a uns altres nivells i d'una forma més directa. En el moment oportú, vistes les possibilitats de fer-ho amb la seriositat que aquests temes requereixen, nosaltres presentarem aquesta Proposició no de Llei. I, com que, lògicament, no tothom té el mateix sentit de l'oportunitat i de la necessitat, és perfectament possible que qualcú em pogués dir en aquests moments, vostè és un imprudent, està fent un anunci que li pot suposar que aquests senyors li robin la seva idea, i demà mateix presentin aquesta Proposició no de Llei. Això, per a nosaltres, no és problema, si vostès presenten aquesta Proposició no de Llei, ja els puc dir des d'ara que nosaltres li donarem suport, senzillament perquè això és una cosa absolutament raonable. No és un problema de protagonismes que, a més, en aquest cas, si vostès presentessin aquesta Proposició no de Llei, seria un fals protagonisme, sinó que, per a nosaltres, aquest tema és un problema, és una qüestió d'eficàcia. I per motius d'efi-

càcia i, fins i tot, de justícia, no podem donar suport a la Proposició no de Llei que vostès avui presenten.

No li podem donar suport per raons de justícia, perquè la Proposició queda curta, i jo crec que això és una mica, a vostès els passa amb certa freqüència, com al joc del set i mig que, de vegades no hi arriben i de vegades es passen. Nosaltres entenem que a la Proposició no de Llei del mes d'abril vostès es passaven, i a la Proposició no de Llei d'avui queden curts i no hi arriben. Perquè jo hauria de plantejar per què en lloc de demanar el que vostès proposen, no demanam que el català sigui promocionat a l'exterior de la mateixa manera que es promociona el castellà? És una altra cosa que podríem perfectament demanar al Govern Central. Per què no demanam que es ratifiquin els convenis i acords internacionals en defensa de les llengües? Per què no demanam que a les assignatures de llengua i literatura espanyola es tractin adequadament les altres llengües i literatures no castellanes de l'Estat Espanyol? Per què no demanam, sobretot, que tot això quedi plasmat, d'una manera convenient en els Pressuposts de l'Estat? Tot això són coses que podríem demanar, tot això i moltes altres més coses, de justícia, en relació amb la defensa de la nostra llengua i de la nostra cultura, fins a fer una llista molt considerable de reivindicacions absolutament justes.

Necessitam, per tant, des del nostre punt de vista, una Proposició no de Llei que tenguí un caràcter més global. Per altra banda, he de recordar que en aquesta Proposició no de Llei s'intenta fer complir la Llei de Normalització Lingüística a través d'una Proposició no de Llei, perquè hi ha coses que vostès proposen en aquesta Proposició no de Llei que són fixades a la Llei de Normalització Lingüística. I jo he de dir que hi ha una certa incoherència per part del Grup Regionalista que a una Proposició no de Llei no li va donar suport dient que no era oportú voler fer complir la Llei de Normalització Lingüística a través d'una Proposició no de Llei, i ara, aquí, ha anunciat que sí donarà suport a un punt de la Proposició no de Llei que vostès avui presenten.

Però, és que nosaltres, per altra banda, no li podem donar suport per raons d'eficàcia. Vostès proposen que el Parlament demani al Govern de la Comunitat Autònoma que demani al Govern Central tota una sèrie de coses. I jo he de dir, quin cas pot fer el Govern de Madrid de les peticions que formuli el Govern d'aquesta Comunitat Autònoma en matèria de defensa de la nostra llengua? Quina autoritat moral té aquest Govern per demanar que el Govern de l'Estat accepti l'ús de les llengües territorials a les Corts Generals, si aquest Govern ni tan sols no s'ha personat al recurs contra uns pocs articles de la nostra Llei de Normalització Lingüística? Davant d'aquesta prova de passotisme total del Govern de la Comunitat Autònoma, en relació amb la nostra llengua, quina autoritat moral té aquest Govern per demanar res?

Vostès demanen que el Govern Central tenguí en compte l'ús de les llengües territorials a la promulgació de les lleis. Però si aquest Govern nostre, que hauria de demanar això, ens envia aquí, al Parlament els seus projectes en castellà, i els ha de traduir el Parlament, perquè aquí només ens arriben en castellà. Quina autoritat moral té aquest Govern per demanar això?

Vostès demanen que el Govern Central es comuniqui amb els ciutadans en les llengües autòctones. Com pot el Govern de la Comunitat Autònoma dema-

nar això, si ell es comunica amb els seus ciutadans en castellà? No es comunica en català. Ahir mateix, es va inaugurar Tecno-Turística 86, i va parlar l'Honorable Conseller d'Indústria, el Molt Honorable President, no varen dir ni una paraula en català, tot va ser en castellà. Per què hem de demanar aquestes coses? Com es pot demanar una cosa d'aquestes, per part d'un Govern, quan hi ha funcionaris a la Comunitat Autònoma, a la Conselleria d'Interior, que quan se'ls parla en català, diuen, i ho diuen, «hable en cristiano que no le entiendo». Funcionaris de la Comunitat Autònoma. Amb quina cara hem de demanar nosaltres a aquest Govern que demani a Madrid una altra cosa? Això no té sentit.

Per tant, com s'ha de demanar també l'ús sistemàtic a l'Administració Perifèrica del català, si ells no ho fan? I quan ho fan, cometen faltes d'ortografia garrafals. Ara mateix, a la fi, han canviat un rètol a l'autopista de l'aeroport, a la sortida de l'autopista del Coll d'en Rabassa, hi ha tres paraules i hi ha una falta d'ortografia garrafal, que indica que no tenen la més mínima sensibilitat per aquests temes. Aquest Govern no té cap autoritat moral per demanar res del que vostès proposen que demani.

I ho dic, Sr. President, sense la més mínima agressivitat (Rialles), sense la més mínima agressivitat. És una simple constatació d'un fet objectiu que ningú no pot discutir. I ho dic, per tant, amb molt de sentiment per part meua, no agressivitat, molt dolgut, això sí, perquè vostès haurien de defensar la nostra llengua, i no ho fan, i jo hi estic dolgut, però sense agressivitat. Que quedi ben clar.

Per això, l'aprovació d'aquesta Proposició no de Llei no servirà de res, més que per donar un fals protagonisme a un Govern que no té cap interès en aquest tema. Si aquest protagonisme fos autèntic, nosaltres li donaríem suport, més ben dit, la Proposició no de Llei no hauria estat necessària, ja ho hauríem fet directament. Com que aquest interès no existeix, nosaltres no volem donar aquest fals protagonisme al Govern, i no li donarem suport.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Per part del Govern, demana la paraula el Conseller de Cultura, i la té concedida.

EL SR. GILET GIRART:

Moltes gràcies, Sr. President. Només per unes petites puntualitzacions, Sr. Moll. En primer lloc, li diré que el Govern sí s'ha personat davant el Tribunal Constitucional quant al recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern del Partit Socialista, contra la Llei de Normalització Lingüística. En segon lloc, pel que fa referència a aquestes manifestacions fetes quant a Tecno-Turística, pareix ahir, jo li recordaré a vostè que amb motiu de les eleccions, en el mítin que va fer l'actual President de la Nació, tots els membres del Partit Socialista varen parlar en castellà. Tots. En tercer lloc, li he de dir que les faltes d'ortografia nosaltres no les hem manifestades a la Proposició de Llei que hem aprovat fa un moment per consens total, i també n'hi ha, però no les hem tretes, no les hem tretes, perquè creim que ni és motiu per fer tota aquesta casta de manifestacions i perquè entenem que estam per damunt de les formes i ens anam més al fons.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

Sr. Moll, té vostè la paraula, disposa d'un temps de cinc minuts.

Sr. Moll, té la paraula.

EL SR. MOLL MARQUÈS:

Gràcies, Sr. President. No en necessitaré tants. Si, efectivament, i si vostè ho diu, jo ho crec, s'han personat en el recurs, quasi quasi he de dir enhorabona. Les informacions que nosaltres teníem, i perdoni, aquesta és una qüestió que l'opinió pública, i no parlem dels Diputats d'aquest Parlament, l'haurien de conèixer, és que vostès havien renunciat a personar-se, que ja ho havia fet el Parlament, i ja bastava. Si efectivament s'hi han personat, enhorabona, i retir aquest tema. Ara bé, la resta, perdoni, si el Sr. González ve aquí i fa un mitin, no té absolutament res a veure que es parli o no es parli en un idioma o en un altre, amb el fet de la gestió que vostès, com a Govern de la Comunitat Autònoma, tenen obligació de fer, de defensa institucional de la nostra llengua. No comparí ous amb caragols, perquè les dues coses no tenen res a veure.

EL SR. PRESIDENT:

Pel Grup Popular, té la paraula el Sr. Manuel Jaén Palacios.

EL SR. JAÉN PALACIOS:

Sr. Presidente, Sras. y Sres. Diputados. Sr. Moll, permítame que le dé un turno más de intervención por alusiones, así podrá continuar (Rialles). Yo creo que ha errado el tiro, aquí debatimos una Proposición no de Ley, presentada por el Grupo Parlamentario «Esquerro Nacionalista-PSM», y usted aprovecha cualquier momento para atacar al Gobierno. Piense que quedan siete meses, todavía, para la campaña electoral, tenga paciencia y espere.

Voy a hacer, no voy a hacer una referencia a todas las cosas que ha dicho porque sería muy largo, y voy a centrarme en el tema de la cuestión, que es la Proposición no de Ley 1.455. Respecto de esta Proposición no de Ley que se debate, no compartimos, el Grupo Popular no comparte en líneas generales el contenido de la Exposición de Motivos y discrepa en algunos extremos de la interpretación, yo creo que «sui generis» que se hace de la Constitución Española, interpretación que sólo corresponde, como ha dicho la ilustre representante del Grupo Regionalista, al Tribunal Constitucional, cuya doctrina, referente al modelo lingüístico se ha asentado ya en diversas ocasiones. La primera, por sentencia número 6/82, de 22 de febrero, y las siguientes, porque el Gobierno Central, legítimamente, ha interpuesto a la Ley de Normalización Lingüística, pues, un recurso, en su completo derecho.

La Constitución de 1978 reconoce, ampara y protege la realidad multilingüe de la nación española, así, en el apartado 4.º de su Preámbulo se proclama la voluntad de proteger a todos los españoles y pueblos de España en sus culturas, tradiciones, lenguas e instituciones. El Sr. López también ha hecho constancia de ello. Aspecto a que también se hace referencia en el artículo 20 apartado 3.º, en cuanto al acceso a los medios de comunicación de titularidad estatal y donde se señala el debido respeto a las diversas lenguas de España. Pero, sin embargo, el problema reside en el artículo 3.º de nuestra Carta Magna, el que contiene las

bases que sustentan el modelo lingüístico, y donde se establece la oficialidad del castellano, como lengua oficial del Estado y en él que se predica el deber de conocerlo y el derecho de usarlo, así como se indica la posibilidad, ahora ya realidad, de que las demás lenguas españolas sean oficiales en un determinado ámbito territorial. Y todo ello se completa con una referencia expresa al respecto y protección de ese patrimonio cultural.

De acuerdo, pues, con el apartado 1.º del artículo 3.º, el castellano es la lengua oficial de todos los poderes públicos, de todos los poderes públicos, centrales, autonómicos y locales, en todo el territorio del Estado Español, más, al mismo tiempo, allí donde los correspondientes Estatutos lo preceptúan, la lengua territorial también es oficial. Se sienta así el principio de cooficialidad restringida cuya obligatoriedad y observancia respecto de la lengua propia, también afecta a todos los poderes públicos presentes en la Comunidad Autónoma, sin que pueda excluirse la Administración Periférica u otras dependencias o instituciones de la Administración Central.

De lo anterior, a nuestro entender, se deriva que el derecho que asiste a los ciudadanos de poder emplear indistintamente cualesquiera de las dos lenguas oficiales en sus relaciones con la Administración, así lo recoge nuestra Ley de Normalización Lingüística, y junto a ese derecho, surge el deber consiguiente de que los poderes públicos, todos, también, sin excepción, se adapten a la situación de bilingüismo que ampara la Constitución y que consagra nuestro Estatuto. No se deduce de ello, sin embargo, que sea exigible el deber de usar las lenguas regionales fuera de su ámbito territorial, y aquí no estoy hablando con razones de justicia, como se han aducido desde esta Tribuna, sino con razones, a mi juicio, de las sentencias del Tribunal Constitucional. Ni tampoco que la Administración Central deba dirigirse a los ciudadanos en otra lengua que no sea el castellano.

Yo creo que es necesario adaptarse a la nueva realidad, en el marco constitucional, estatutario, de acuerdo con los preceptos contenidos en la Ley de Normalización Lingüística. Ahora bien, esa adaptación a la nueva realidad legal sólo puede entenderse, como ya se dijo aquí también cuando se presentó la Ley de Normalización Lingüística, como un proceso gradual, y para ello se han de arbitrar las medidas oportunas y los métodos necesarios por parte de las distintas administraciones radicadas en el ámbito territorial de las Islas Baleares.

Y pasemos ya a las propuestas de acuerdo. Se insta al Gobierno de la Comunidad Autónoma para que se dirija al Gobierno del Estado a fin de que acepte el uso de las lenguas territoriales en las Cortes Generales o, al menos, como una cuestión ahí, al menos en algún sitio, en el Senado, por su carácter de representación territorial. Con todos los respetos, señor Portavoz, Sr. López Casanovas, con todos los respetos, creo que tal como viene formulada esta propuesta no puede recibir el apoyo de la Cámara, y no se queda corto, lo que pasa es que se queda larguísimo. No corresponde al Gobierno de la Nación legitimar y acceder a lo solicitado, ya le dije en una ocasión, cuando usted presentó eso en el Consejo Insular, esta propuesta, le dijimos también, que existe una separación de poderes, y que, al menos en teoría, esa separación existe, no corresponde, por tanto al Gobierno, sino en todo caso, lo que

su grupo solicita compete al Congreso y al Senado, serían las dos Cámaras, previa reforma de sus Reglamentos, que deberían incluir esta sugerencia, vamos esta propuesta.

Nuestro Grupo no cree que debamos dar apoyo a esta propuesta, y no sólo por su aspecto formal, sino por las razones apuntadas con anterioridad, al señalar el modelo lingüístico que consagra la Constitución y la doctrina sentada por el Tribunal Constitucional, al que hacía antes referencia. Por tanto, al margen de posible inconstitucionalidad, que nosotros aquí no podemos pronunciarnos, como es natural, entendemos que no es procedente.

En lo que toca a la segunda propuesta, promulgación de leyes en lengua territorial, tampoco nos parece que debamos apoyarla, el Boletín Oficial del Estado, el medio impreso donde se publican las leyes aprobadas en el Parlamento Español, utiliza un único código lingüístico, que es el castellano, la lengua oficial del Estado. Pero si quiero decirle a este particular, y como un inciso, que en esta Comunidad Autónoma, cuando se procede a la refundición del Boletín Oficial de la Provincia más el Boletín Oficial de la Comunidad Autónoma de las Islas Baleares, todas las publicaciones se harán en el BOCAIB, como hasta ahora se hacían, y en el Boletín Oficial de la Provincia, en la lengua que las personas inicien la tramitación.

En idéntico sentido nos pronunciaremos sobre la tercera propuesta. En cuanto al último apartado, de acuerdo con la postura expresada con anterioridad al referirnos al modelo lingüístico y en concordancia con la jurisprudencia del Tribunal Constitucional, si ustedes aceptan la enmienda, si ustedes aceptan la enmienda, que parece ser que sí, nosotros apoyaríamos el apartado número 4. Y, en consecuencia, solicitar de esta Presidencia de la Cámara que se proceda a una votación por separado de cada uno de los cuatro puntos que contiene la propuesta que presenta el Grupo Parlamentario «Esquerra Nacionalista».

Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Sr. President, primerament per acceptar l'esmena de substitució que presenta el Grup Regionalista, i també per intervenir en qüestions de contradicció.

El Grup Esquerra Nacionalista, quan presenta una Proposició no de Llei, sigui sobre la problemàtica que sigui, presenta unes proposicions concretes a votar que, realment, no volen esgotar, en aquest cas, en el cas que ara ens referim, tota la problemàtica. Miri, el Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, que es va celebrar, en el qual el Parlament de les Illes Balears hi va donar suport, i el Govern mateix, també, i moltes altres institucions dels Països Catalans, va fer precisament unes anàlisis que són parcialment avui dutes aquí, a aquesta Proposició no de Llei, però evidentment no esgoten la problemàtica, ni de noves, i jo emplaç aquesta Cambra que la Comissió d'Educació i Cultura d'aquest Parlament analitzi les conclusions, tots els Grups Parlamentaris en presència, del Segon Congrés Internacional, i veurem que el Sr. Moll té molta raó, hi ha moltíssims d'altres aspectes a tractar. La globalitat, però no excusa el tractament de quatre propostes ben concretes que tenen la seva motivació, pre-

cisament, en el moment en què aquest estiu es produeixen uns fets incontestables i en els quals, repetesc, Senadors, Diputats del Grup, fins i tot, que té la majoria en el Govern de l'Estat, van manifestar la seva opinió contrària. La qual cosa no vol dir que el Grup Parlamentari en concret tingués una actuació en aquest tema, ni nosaltres la podem demanar aquí, ni nosaltres la demanem. Nosaltres demanem que siguin les institucions pròpies, no ho podem fer d'altra manera. I és evident, Sr. Moll, ells han deixat de fer moltes coses, ells ho fan malament en moltes coses, però els altres, els que són a Madrid també en fan de malament, de coses, i també en poden fer de coses i no les fan, i, en conseqüència, nosaltres hem de demanar aquí allò que és possible que es faci en el grau, en el nivell administratiu que sigui possible, no demanem, per tant, sortir-nos del botador ni figures per llanternes. No volem entendre que la facilitat per votar a favor aquesta proposta sigui una excusa per votar-la, precisament, en contra. Açò s'adueix de la seva intervenció, i entenem, per tant, que l'eficàcia més important que pot tenir aquesta Proposició de Llei, no de Llei, és que tinguem un suport en aquesta Cambra. Perquè si no en té, és l'eficàcia del silenci. Que jo sàpiga, el silenci, callar davant situacions injustes i que s'han donat, és realment una mala gestió, és una mala política, és el silenci. Estam d'acord que és probable que el Grup Parlamentari d'Esquerra Nacionalista reiteri, repeteixi, ja vaig dir també en aquesta Cambra que no per repetir les coses, deixen de tenir raó, el mal és que repetint-les i tot no s'hi fa cas, no s'hi fa un esment com caldria.

És evident que la Llei de Normalització Lingüística parla del Butlletí Oficial de la Província, i, per tant, nosaltres, en assumir l'esmena de substitució del Grup Regionalista, som conscients que la proposta nostra queda capdissminuïda, però som conscients també que, d'aquesta manera, potser, alhianco, el Butlletí Oficial de la Província començara a donar testimoniatge que es produeix dins una Administració territorialment que té una llengua pròpia, diferent de la castellana. Per tant, benvinguda sigui aquesta esmena, i endavant.

També volem assenyalar que a alguns aspectes, al punt 1r i al punt 2n, se'ns ha dit que probablement eren recurribles al Tribunal Constitucional, si són recurribles al Tribunal Constitucional, nosaltres creim que la proposta és correcta i és justa, que hi vagin, al Tribunal Constitucional. Record, per exemple, que el Parlament de Catalunya ve ple de recursos i alegacions al Tribunal Constitucional, i que el Tribunal Constitucional està fent jurisprudència, precisament, en la mesura que li arriben temes que són, si més no, ambigus i dubtosos, i no sempre el Tribunal Constitucional falla en contra dels drets lingüístics dels territoris de parla pròpia, no castellana. Algunes sí, d'altres, no.

En conseqüència, nosaltres voldríem que aquest debat hagués tingut un to més serè, més positiu, manco enconat, perquè sabem que a altres moments hem tingut aquí debats concrets sobre la política lingüística del Govern de les Illes Balears, però ara nosaltres demanem que aquell que té capacitat per fer i fa, sigui per activa, o per negligència o per passiva, doncs, actui, i ho hem de fer des d'aquí, repetesc, perquè el Parlament, fins que no es demostrí el contrari, és l'òrgan de sobirania, la màxima expressió de la sobirania del poble de les Illes, i el Grup Esquerra Nacionalista, potser, encara, amb una gran dosi d'ingenuïtat, creu que és vàlid, que és efectiu, que hauria de ser-ho més

i que l'Autonomia ha de servir per qualque cosa, si més no per defensar els drets polítics de les nostres terres, de les nostres illes.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Atenent la petició, passam a la votació per punts distints, i sotmet a votació el punt primer. I deman a la Cambra:

Sres. i Srs. Diputats que votin a favor del punt primer d'aquesta Proposició no de Llei, es volen posar drets, per favor?

Poden seure, moltes gràcies.

Sres. i Srs. Diputats que votin en contra el punt primer, es volen posar drets, per favor?

Poden seure, moltes gràcies.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen, es volen posar drets, per favor?

Poden seure, moltes gràcies.

Resultat de la votació: a favor, 4 vots; en contra, 39; abstencions, 5.

Punt segon. Sres. i Srs. Diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Poden seure, moltes gràcies.

Sres. i Srs. Diputats que votin en contra, es volen posar drets, per favor?

Poden seure, moltes gràcies.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen?

Poden seure, moltes gràcies.

A favor, 4; en contra, 39; abstencions, 5.

Punt tercer. Sres. i Srs. Diputats que votin a favor del punt tercer, es volen posar drets, per favor?

Poden seure.

Sres. i Srs. Diputats que votin en contra, es volen posar drets, per favor?

Poden seure, moltes gràcies.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen, es volen posar drets, per favor?

Poden seure, moltes gràcies.

Resultat: a favor, 4; en contra, 20; abstencions, 24.

I, per últim, el punt quart, amb l'esmena acceptada. Sres. i Srs. Diputats que votin a favor d'aquest punt quart, es volen posar drets, per favor?

Queda aprovat per unanimitat.

Queda conclòs aquest Ple.

Pos en coneixement dels Srs. Diputats que, d'acord amb la Junta de Portaveus, el pròxim dia 11, dimarts, a les 17 hores, tindrà començament el Debat General sobre Acció Política i de Govern. Aquest debat és previst que continuï el dia següent, dia 12, a la mateixa hora, i el dia següent, que serà dia 13, també a les 17 hores. Bones tardes.

Dies 11, 12 i 13, serà a les 17 hores, i el darrer dia, probablement, serà a les 17'30 hores, però ja els ho direm a la convocatòria.